

(1924 - 2017)

MEHMED AKİF USANMAZ

Mehmet Akif Usanmaz, Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin hususî iltifat ve duasına mazhar olmuş "Havacı" askerlerden birisidir. Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında askerlere, bilhassa havacı olanlara, cihan-değer bir taltif vardır. Şöyle deniyor kitapta: "Askerler içinde, bilhassa havacılarından pek çok Nur Talebeleri vardı. Bunların her birisi îmanlı ve yüksek ahlâk sahibi olup, şecaat-ı milliye-i İslâmiye ile serefrâz, ihlâslı, kalpleri muhabbet-i Nebeviye ve cihan-değer hizmet-i İslâmiye ve vataniye ile meşbu kimselerdi." (T. Hayat 646).

Yaptığı sayısız ziyaretleriyle Hz. Üstad'la yakın temas kuran Mehmed Akif ağabey, bu iltifatlara liyakat kazanmış Pilot Astsubaylardan sadece birisidir... Hatıralarında, yaptığı hizmetler okununca bu görülecek... Ömer Halıcı, Ali Demirel, Hasan Okur, Kemal Özarar, Mehmed Akif Usanmaz, Muzaffer Erdem, Ömer Okçu, İlhan Yüce, Cahid Erdoğan, Mehmet Batmazoğlu, Süleyman Emre, Mehmet Özpolat ve daha niceleri var... Hepsi 'Havacı', hepsi de zor şartlar altında hizmetin ağır yükünü kanatlarında taşımış mümtaz nur hameleleri... Sayılarının çok daha fazla olduğunu zannettiğim, 2010 itibarıyla yarısı rahmetli olan bu ağabeylerimiz, 1950'den sonraki Üçüncü Said döneminin meyvelerindedir... Her birisi ayrı birer araştırma konusudur...

Merhum babası Hüseyin Efendinin, 31 Mart Vakasında Bediüzzaman'la tanıştığını söyleyen Akif ağabey, Hz. Üstad'a sayısız ziyaretler yapmış. Üstad'la çok rahat konuşurdum ben diyor kendisi. Mesleğinde her zaman çalışkan, dürüst ve işini en iyi şekilde yapan Mehmet Akif ağabey, aynı zamanda çok sempatik ve herkesle güzel geçinip hemen iletişim kurabilen, aranan bir şahsiyet olmuş hep. Bu sebeple, kolilerle Risale-i Nur kitaplarını askerî hangarlara alıp, uçaklarla sevk ettiği halde, hiç başı ağrımamış. Komutanları bile kendisine 'Akif Hoca' diye hitap ederlermiş.

Hz. Üstad'ın üç tavsiyesi var Akif ağabeye; bunlardan birisi, gördüğü her nur talebesi topluluğuna Üstad'ın selamını söylemesi... Bunu hiç ihmal etmiyor Akif ağabey...

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim: Aynı şehirde, İzmir'de oturduğumuz halde hatıralarını en zor aldığım ağabeylerden birisi Mehmed Akif Usanmaz olmuştur. Herhalde tevazuundan veya rahatsızlığından olacak, onlarca kere kendisinden randevu talep ettiğim halde bir türlü görüşemedik. Hatta bir keresinde anlaşmıştık, yolda giderken telefon etti, rahatsızlığını beyan ederek randevusunu iptal etti, çaresiz üzüntüyle geri döndüm.

Kendisini iyi tanıyan eski ağabeyler ise; "Mehmed Akif'in çok güzel hatıraları vardır. Askerî uçaklarla Ankara Etimesgut Hava Nakliyat Üssü'nden Anadolu'ya yıllarca Risale-i Nur sevkiyatı yapan bir kahramandır O. Hatıralarını şimdiye kadar kimseye vermedi, hiç alınmadı. Bunlar kaybolup gitmesin, ne yap et, bir röportaj yap kendisiyle" diye beni sıkıştırıyorlardı.

Çaresiz kalmıştım... Sonra kadim dostum Mehmet Turan ağabeyle şöyle bir plan yaptık: Önce, Akif ağabeyin Cuma namazlarını evinin hemen yakınında bulunan Bozyaka Helalpara Camiinde kıldığını öğrendik. 2 Temmuz 2010 Cuma günü Mehmet ağabeyle

anlaşıp, biz de aynı camiye gittik. Akif ağabey namazdan sonra bizi görünce önce şaşırıldı. Cemaat dağıldıktan sonra kamerayı caminin müsait bir köşesinde açtık. Akif ağabey öyle bir coştı ki, üç saatten fazla konuştu, bazen konular bile dağıldı. O gün de sağlığı, neşesi çok yerindeydi. İşte biraz da emr-i vaki yaparak, bu kamera kayıtlarını böyle yapabildik. Akif ağabeye hayırlı, uzun ömürler niyaz ediyor, çekimleri yapan Mehmet Turan ağabeye de gönülden teşekkür ediyorum.

Mehmet Akif ağabeyin anlattığı hatıraları yazıp düzenledikten sonra, kendisine okudum ve gerekli tashihatlari, ilâve ve çıkarmaları yaptırdım. Ayrıca hatıralarda ismi geçen başta Said Özdemir, Ali Demirel ve diğer ağabeylere de teyid ettirdim. Said Özdemir ağabey, bilhassa askerî uçaklarla risale sevkiyat işini beraber yaptıklarını anlatarak, teyid etmiştir. Akif Ağabey, 7 Mayıs 2017 tarihinde İzmir'de ani bir kalp krizi neticesinde vefat etmiştir. Mezarı Denizli'dedir.

Mehmet Akif Usanmaz Anlatıyor:

Ben 1924 Manisa doğumluyum. Nüfusta 1926 yazar ama aslında 1924 doğumluyum... Benim dedelerim aslında Konya Beyşehirlidir... Büyük dedem Mevlâ dervişlerindenmiş, Ona Manisa'da vazife vermişler, O da gelmiş Manisa'ya, orada kalmış, yerleşmiş. Dedem Manisa'da bir de tekke yaptırmış.

BABAM 31 MART VAK'ASINDA BEDİÜZZAMAN'LA BERABER BULUNMUŞ

Babamın adı Hüseyin'dir... Rahmetli emekli harp malulüydü. Onbeş yaşında almışlar onu askere, sonradan subay olmuş. Emekli dedim ama babam emekliliği kabul etmedi aslında. Yirmi bir sene Arap ülkelerinde, Fas, Tunus, Cezayir, Trablusgarp'ta savaşmış, Kanarya Adalarına kadar gitmiş. Sonunda Trablusgarp'ta İngilizlere esir düşüyor, İskenderiye'den bir vapurla firar ediyorlar. Vücudunda dokuz tane kurşun yarası taşırdı.

1909'da Otuzbir Mart Vaka'sı çıkınca Hareket Ordusunda da bulunmuş babam. O sırada kışlası Edirne'deymiş. İstanbul'da Üstad'la karşılaşmış, beraber bulunmuşlar. Orada O'nun hayır duasını almış. Bize derdi ki: "Ah oğlum bir hoca vardı ki; Kürt Said derlerdi ona, O ne güzel konuşur, ne güzel dua ederdi; acaba hayatta mıdır, nerededir?" Diye söylenirdi. Bediüzzaman o zaman babama bir kitap veriyor, babam tüm Arap ülkelerine o kitapla dolaşiyor. Ben daha Üstad'ı tanımadan evvel çocukken bize bunları anlatırdı babam.

KOMUTANLARIM BİLE 'AKİF HOCA' DERLERDİ BANA

Ben çocukken Manisa'da çiftliğimiz vardı. Dört yaşından beri babam beni sabah namazına kaldırırdı, 'oğlum tavuklara bak, kuzulara bak' derdi. O zamandan beri ben hala saat dörtte kalkarım. Çocukken kargıdan kaval çaldık, teneke çaldık, derken ilkokulda trampet grubu başkanı oldum.

O sırada Türk Hava Kurumu'na deri, para gibi yardımlar toplanıyordu, en fazla ben toplamışım. Hava Kurumu benim tahsilimi yaptırmak için karar almış. Ondan sonra kendimi askerî okulda buldum. Beni Eskişehir-İnönü'ye gönderdiler, orada pilotajımı aldım, helikopter pilotu oldum.

Havacı Pilot Astsubay olarak 1982 senesinde emekli oluncaya kadar orduda hizmet verdim. İlk görev yerim olan Eskişehir'de 1950'ye kadar kaldım. Eskişehir'den sonra 1957'ye kadar İzmir'de görev yaptım, 1957'de beni Ankara'ya aldılar. 1961'de ise Ankara'dan Malatya'ya tayinim çıktı. 1967'de Malatya'dan tekrar İzmir'e geldim ve 1982'de yaş haddinden dolayı İzmir'de emekli oldum.

Sabah dörtte kalkar, çok disiplinli, düzenli ve dürüst çalışırdım. Hiç kimseyle kötü olmaz, dindarlığımı saklamazdım. Askeriyede, lojmanda bana komutanlarım bile 'Akif Hoca' derlerdi. Ben de onlara sünnet, düğün, nikâh kıyma, çocuklarının isimleri koyma, kurbanlarını kesme konularında yardımcı olurdu. Yaptığım resmî işlerde hep altı nüsha rapor tutardım; biri kendimde, dosyada, levazımda, vs... Hepsini arkasını imzalayıp zimmetle verirdim ama. Hala da öyleyimdir işlerimde.

Üstad'a yaptığım ziyaretlerin sayısını bilemiyorum, çok fazla olduğundan bilemem...

ÜSTAD İLK GÖRÜŞMEMİZDE BABAMI SORDU

Risale-i Nur'u ve Üstadı babamdan aldığım telkinlerle çocukluktan beri biliyordum. Eskişehir'de görev yaparken kıta'nın içerisinde zaten daha eski nur talebeleri vardı. Bir de Eskişehir'de Saatçı Ethem Efendi vardı, Şükrü ve Muhiddin Yürüten'in babaları. Onların büyük evleri vardı, orada her gün dersler yapılıyordu.

Eskişehir'de Abdullah Toprak vardı; hem müftüsü, hem de Nakşî şeyhiydi. Eskişehir'e ilk gittiğimde tuttu elimden beni evine götürmüştü. "Benim evlad-ı maneviyemsin" dedi. Üstad'a çok ama çok fazla âşıktı. Üstad'ı anlatırken böyle şıpr şıpr ağlardı. "Ah! Bir onun talebesi olsam" derdi. Abdullah Toprak ismi Risale-i Nur'da geçer. Eskişehir'de iken hemen her gün Üstad'tan haber alırdık biz.

Üstad'ı ilk defa Eskişehir'de gördüm. Elini öptüm, kendimi tanıttım, Üstad elini omzuma koydu "Maşallah barekallah, baban hayattadır?" dedi. "Hayatta Efendim" dedim. "Bak" dedi. "O kahramandır, ona gidesin, yarın gidesin..." dedi. "İki gün oldu efendim, Allah nasip ederse yine giderim" dedim. "Yarın gidersin selam söyle, sen de bana sıkça gelesin" dedi. Ondan sonra ben emekli olasıya kadar bir daha sivil elbise hiç giyemedim, ihtiyaç da olmadı, ben üstada hep resmî elbiseyle giderdim. Sonra Üstad "Bu polisler, jandarmalar bekçiler karışmıyorlar mı sana?" dedi. "Karışmıyorlar Üstadım, bana yol gösteriyorlar" dedim. "Bak bunlar böyledir" dedi. "Sen evini dersane yaparsın?" dedi. "Yaparım üstadım" dedim. Artık her Salı Eskişehir'de bizim evde de dersler yapılmaya başlamıştı. Ondan sonra Üstad'a sıkça ziyarete giderdim. Eskişehir, Emirdağ, Isparta... Kumandanım müspet bir insandı... Hocaya gideceğim dediğimde sessizce elini sallar, git işareti yapardı.

Askeriyede izin almamız kolay olmazdı bizim. Fakat Allah'ın işi, bizim gece uçuşlarımız vardı; gece uçuşlarından dolayı bize onar gün mükâfat izni çıkarmışlar. Herkes birbirini "hadi gözün aydın" diye tebrik ediyordu hatta. Ben Üstad'la görüşmemden hemen bir gün sonra palas pandıras babama, Manisa'ya gittim. "Baba ben kimi gördüm biliyor musun?" dedim. "Kimi gördün oğlum?" dedi. "Hani sen anlatıyordun ya, Said-i Kürdî diye bir Hocaefendi vardı diye, onu gördüm" dedim. "Bu gözlerinle mi gördün?" dedi. "Evet, bu gözlerimle gördüm baba" dedim. Kalktı gözlerimden öptü, boynuma sarılıp ağladı... "Aman oğlum sana vasiyetim olsun, sakın onun peşinden ayrılma..." diye de bana sıkı tembih etti. Babam rahmetlide Risale-i Nur eserleri vardı, onları her gün okurdu. Allah rahmet etsin, 1953 senesinde vefat etti.

HACI HİLMİ EFENDİNİN SELAMINI ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM

Eskişehir Muttalip Köyünde Konya Seydişehirli Hacı Hilmi Efendi vardı, Nakşî tarikat şeyhiydi. Üstad'a çok dosttu... Ben her gün sabah dörtte kalkıyor Muttalip'e gidiyor, sabah namazını yaz-kış orada kılıyordum. Tarlaların içinden kendime bir yol açmış yayan olarak gidip geliyordum. Döndüğümde de herkesten evvel tayyaremî hazırlardım. Muttalip, şimdi Eskişehir içinde kalmıştır...

Bir gün Hacı Hilmi Efendiye "Hocam müsaadenizle ben Üstad'a gideceğim" dedim. Hemen geldi dizini dizime dayayarak oturdu bana dedi ki: "Üstadımıza benden çok selam söyle, ellerinden öperim, bize dua buyursun, hayır duasını al, benim de onun duasına çok ihtiyacım var" dedi, öyle kaldı. Oradan ayrıldım Garnizona geldim, o gün de bakım günüydü. Kumandana deyince yan döndü, sessizce elini sallayıp git işareti yaptı. Emirdağ'a giden bir araba denk geldi...

Üstad "Ben de seni bekliyordum" dedi. Üstadın önüne diz çökerek oturdum. "Hacı Hilmi Efendiye uğramıştım, sabah namazından sonra bunları söyledim" dedim. "Sen aynı şekilde selam söyle, müritlerine, talebelerine Risale-i Nur'dan haber versin, onlar Risale-i Nur okusun" dedi. "O kahramandır, hem çok kahramandır" dedi. Sonra bir kamyonla Eskişehir'e döndüm. Hacı Hilmi Efendinin yanına gittim, Üstad'ın dedikleri söyledim, aynı ciddiyetle aldı.

ESKİŞEHİR'DE EŞİME YAPTIĞIM BİR YANLIŞLIĞI ÜSTAD DÜZELTTİ

Mevsim kıştı... Bir gün Eskişehir'de vazifeden döndüm, rahmetli hanımla kayınvalidem komşuya gitmişler. Ben kömür kovanı boşaltayım, sobayı hazırlayayım dedim. Boşaltırken Risale-i Nur'dan bir kitabın yanmış olduğunu kalan bir köşesinden gördüm. Tabi moralim çok bozuldu... Anladım ki bizimkiler tahrik altında kalmışlar, kitabı yakmışlar...

Onlar gelince "Hadi hemen Manisa'ya gidiyoruz" dedim. Hemen telefonla izin aldım, doğru Manisa'ya geldik. Babamın evine değil, onların evine gittik. Hâkimi, avukatı tanıyordum, durumu onlara anlattım. Yarın gel dediler. Gittim, aynı gün içinde kararı bağladılar. Yalnız hâkim "Kararı aldım, fakat resmiyete geçirmedim" dedi.

Ertesi gün Üstad'a gittim. Üstad hoş geldin, safa geldin dedikten sonra "Bak, senin o ailen var ya, öyle bir zaman gelecek, öyle bir hizmet edecek ki, senin yaptığın hizmetin bin katını yapacak, hemen git o işi durdur, ailene sahip ol" dedi. Hâlbuki Üstad'a hiç kimsenin haber vermesi mümkün değil... Ben doğru annemin evine gittim.

Baktım Ahmed Feyzi ağabey gelmiş. Meğer daha önce Ahmed Feyzi ağabey Üstad'ın yanındaymış. Üstad ona "Keçeli Akif'in başında bir sıkıntısı var, git kaldır" demiş. Annem Allah rahmet etsin "oğlum misafirin var" dedi.

Ahmet Feyzi ağabey "Keçeli sen benim niye geldiğimi biliyorsun değil mi?" dedi bana. "Biliyorum, ama nasıl duydun?" dedim. "Orasına lüzum yok" dedi. Ben gelmezden evvel annemle görüşmüşler, mahkeme safhasını da az bir şey görüşmüşler.

Biz kalktık hanımın evine gittik, o akşam onların evinde kaldık. Annem, ben, Ahmed Feyzi ve şimdi Denizli'de bulunan kızım vardı evde. Sabahleyin olunca ben abdest almaya dışarı çıkınca Ahmed Feyzi ağabey "Hazırlanın hemen Mahkemeye gideceğiz" demiş. Bunlar hazırlanmış, benim daha haberim yok. Hâkim bizi görünce "hayrola?" dedi. "Hâkim bey, ben bu işten vazgeçtim" dedim. "Niye?" dedi. "Üstadım..." dedim. "Gözünü seveyim Üstad'ın" dedi. Hâkim de, avukatım da Manisalı ve bize dosttu, Abdullah Yeğin'le ve Muzaffer Arslan'la görüşürlerdi. Eve geldik, bir şeyler yedik, içtik. Sonra hep beraber istasyona geldik. Bizi Ahmed Feyzi ağabeyle beraber uğurladılar. Eskişehir'e tekrar geldik.

İşte iki üç gün içinde böyle bir şey yaşadık. Yalnız herhangi birisinin bunu Üstad'a önceden duyurması falan mümkün olmayan bir şeydi. Üstad, böyle bir şeye mani olmuş oldu.

Rahmetli hanım, 1960 senesinde ihtilal olduğunda, Üstad'ın bahsettiği o büyük hizmeti yaptı. Şöyle ki: Biraz sonra anlatacağım gibi, ben 1957-1961 arasında Ankara Etimesgut Hava Üssü'nde vazife yapıyordum. O sırada Said Özdemir bana kamyonla Risale-i Nur gönderir, ben onları ambara alır, sonra tayyarelerle muhtelif şehirlere gönderirdim.

İşte böyle bir günde, ihtilal havası içinde, yine bir kamyon Risale-i Nur gelmiş... Garnizon böyle karşıda, beş yüz metre ilerde. Ben gelesiye kadar Cenab-ı Hak yardım etmiş, hanım onları dağıtmış hemen. Gazete kâğıtlarıyla filan paketleyip, lojmandaki subay, astsubay hanımlarına dağıtmış. Hiç ama hiç kimse de nedir bunlar diye şikâyetçi olmadı...

Yalnız önemli bir hususu belirteyim: Ben onlarla, hatta hiç kimseyle hayatımda çatışmazdım. Lojmanda olsun, görevde olsun hiç kimseyle ters düşmezdim. Onların çocuklarının isimlerini ben koyarım, kurbanlarını ben keserim, nikâhlarını ben yaparım, düğün dernekleri varsa onlarla ilgilenirim. Hatta ben imam olmadığım halde, onların desteğiyle Etimesgut'ta garnizona cami yaptık biz. Ramazan'a kırkbeş gün vardı, otuz günde bitirdik camiyi. Ben gittiğim yerlerde çok çalıştığımın aranan biriydim yani...

Vesilemizle İzmir'de bir araya gelen üç havacı Risale-i Nur Hizmetkârı. Sağdan Em. Hv. Astb. Mehmet Akif Usanmaz, Em. Hv. Pilot Astb. Ali Demirel, Em. Hv. Astb. Mehmed Batmazoğlu. Üçünün de Hz. Üstad'a ziyaretleri var.

İZMİR'DE AHMED FEYZİ AĞABEYLE GECE GÜNDÜZ BERABERDİK

Beni 1950'de Eskişehir'den İzmir'e yolladılar. Harp Okulu'nun İntikal Kumandanı göreviyle Gazimir'e geldim. Garnizonun bütün sorumlusu bendim. Hatta Garnizona giderken iki tarafta çam ağaçları vardır ya, onları ben diktim, ormancılar vermişti bana fidanları. İzmir'de yedi senelik bu ilk görevimdi. Ahmed Feyzi ağabeyle gece-gündüz beraberdik. Abdurrahman Cerrahoğlu'yla, Mustafa Birlik'le de beraberdik.

Bir gün vazifeden geldim, Mustafa Birlik dedi ki: "Akif abi birisi gelmiş seni sormuş, camide Kur'an okumuş, işçi yeri var ya Dönertaş'ta oraya gitti, bir ilgilensen" dedi. Dönertaş'ta amelelerin kaldığı işçi evi vardı o zamanlar. Ben o işçi evine gittim, baktım Muzaffer Arslan yorganını sarmış, sırtını dayamış yaslanmış vaziyette... Selam verdim, "Dostum sen hoş geldin" dedi. "Sen ikinci namazında camide Kur'an okuyan mıydın?" dedim. "Benim" dedi. "Benim karnım acıktı gel seninle bir çorba içelim" dedim. Yok dese de, hemen karşıda bir çorbacı vardı, orada çorba içtik. Tanıştık, "ben hocayım" dedi. "Şimdi sen ne yapacaksın İzmir'de?" dedim. "Ben iş bakacağım" dedi. "Ooo ben sana iş buldum" dedim. Aldım Muzaffer'i Manisa'ya bir camiye götürdüm. Oranın yaşlı hocası benden bir hoca istemişti daha önceden. Muzaffer Arslan orada kalmaya başladı. Akşam bir güzel ezan okuyunca, hoca geldi diye cemaat gelmeye başladı camiye. O arada Risale-i Nur dağıtımına başladı muzaffer.

ANKARA'YA TAYİNİMİ İBRAHİM PAŞA'NIN ANNESİ YAPTIRMIS MEĞER

İzmir Garnizonu olduğu gibi üzerimdeydi, para, silah, demirbaş malzeme her şey... Bu durumda iken 1957 senesinde tayinim Ankara'ya çıktı benim. İzmir'de Garnizon adeta benim üzerimdeyken Ankara'daki kumandanlar ise, anında işleri bırakıp gelsin diye haber gönderip duruyorlardı... Artık benim haberim bile yokken evimin eşyalarını toplayıp sefer sandıklarına doldurup uçağa yüklemişler. Tayyare seni bekliyor diye bana haber verdiler.

İki saat sonra Etimesgut'a indik. Çok güzel bir lojman verdiler bana. Rahmetli hanım pek şaşırды tabi. VİP, yani protokol personeli olarak almışlar beni Ankara'ya.

Meğer beni Ankara Etimesgut'a tayin ettiren, Allah rahmet eylesin, 12. Hava Nakliye Üs Komutanı Tuğgeneral İbrahim Mete Paşanın annesiymiş, Ayşe anne... Bu

hanımın bey'î Çanakkale Harbinde şehid olmuş, şehid olduğu sırada da bu paşa dünyaya gelmiş. Annesi de oğluna bey'inin ismini -İbrahim- olarak vermiş. O da Nakşî idi... Meğer bu hanımanne tahkikat yapmış benim ismimi duymuş, öğrenmiş. Oğlu İbrahim Paşa'ya 'bunu getirt buraya' demiş.

İlk gün İbrahim Paşa bana "Bugün istirahat et, seninle yarın bize gideceğiz" dedi. Gittik... Annesine "işte suçluyu getirdim" dedi. "Buyur anne" dedim. "İbrahim'i yalnız bırakma" dedi. Meğer o Ayşe anneyle bizim Risale-i Nur talebeleri de ilgilenirlermiş. Ben de biraz çıtlattım... Artık İbrahim Paşa bana yakınında bir oda verdi. Kendisine hizmet subayı olduk. Yani bir nevi emir subayı gibi...

Paşa, daima şapkasını böyle alını açıkta kalacak şekilde giyerdi. Yalnız kızdımı kaşının üstüne doğru eğer, öyle giyerdi. Bana sorarlardı "Paşanın şapkası nasıl?" diye. "Kaşı görünmüyor" dedim mi kimse sokulmazdı yanına. Allah gani gani rahmet eylesin, ihtilal içerisinde bu Paşa beni hep muhafaza etmişti. Sonra İzmir'e Hava Eğitim Komutanı olmuştu. Bir gün Demirel İzmir'e geldiğinde ona tabasbus etmemiş, ters düşmüşler. İbrahim Paşa da vermiş emeklilik dilekçesini.

ANKARA'DA BANA KAMYONLA RİSALE GELİR UÇAKLARLA GÖNDERİRDİM

Ankara'da 12. Hava Nakliye Üssü'nde 1957'den 1961'e kadar kaldım. İhtilal olduğunda oradaydım. Bana -paşa dâhil- askeriyede 'Akif Hoca' derlerdi. Bir gün uçuştan gelmişim, kumandan dedi ki "Akif hoca senin eşyaların gelmiş, ben kamyonu söğüdün altına çekirdim, orada seni bekliyorlar" dedi. Vardım, baktım bizim Mustafa Türkmenoğlu, önüne kapanmış uyuklar vaziyette beni bekliyor. "Ben emanet getirdim, Said -Özdemir- abi yolladı" dedi. Ben hemen geri döndüm. Paşa "Hayrola Akif hoca?" dedi. "Hizmet efendim..." dedim. "Ne?" dedi. "Hizmet..." dedim. Elini şöyle tamam sen bilirsin işini der gibi salladı gitti.

Sonra soktuk kamyonu içeriye. Ambarda güzelce kuytu bir yere yerleştirdik Risale kolilerini. Sonra peyderpey paket paket kelebeklere yükledik gönderdik onları. Adana, İstanbul, Diyarbakır, Malatya vs... Her sabah Anadolu'ya kalkan askerî kurye tayyareleri vardı, acil evrak ve dosyalar ve personel taşınyordu onlarla... Ring seferi yapan arabalar gibi... Tarihçe-i Hayatında Üstad diyor ya: "Bu tayyareler, bir gün İslâmiyet'e büyük hizmet edecekler." Herhalde bunları görmüştü...

Mustafa Türkmenoğlu böyle arasına getiriyordu. Paşa hâzâ dost biriydi bize. Onun sayesinde oldu bu hizmetler... Üs Komutanının izniyle alınıyor kamyonlar içeriye... Yoksa sivil bir kamyonun Askeri hangara girmesi mümkün değil... Bana kapıdaki Üs İnzibatından 'sivil kamyon geldi sana, ne yapalım?' Diye telefon geldi mi, ben 'Komutanın bilgisi var, filanca hangara çekin' derdim...

Yine bir gün Türkmenoğlu bana koliler getirdi, ama bir tanesini dört kişi zor kaldırıyordu. Üstad'ın gramajı ağır fotoğrafları... Ben gelenleri, yanımdaki askerlere, filanca numaralı hangara götürün deyip, hemen muhafaza altına aldım.

Sonra, İbrahim Paşayla İstanbul'a gitmemiz gerekti, zar-zor uçağa koyduk, çok ağır tabi. İstanbul'a vardığımızda Paşa arkadaşlarına doğru gitti. Ben kolileri hemen arabaya aldirdim. Pilot Ali Demirel'e, beni karşıla diye önceden haber vermişim, kolileri teslim ettim. Ona dedim "Sen başında ol, acele bir koli ciltlenmiş Tarihçe-i Hayat getir." Gitti bir koli acele getirdi. Biz Ankara'ya döndük. Bir arabaya yükleyip Isparta'ya yola çıktı kitaplar. Üstad "bu hizmetin ta kendisidir" deyip, pek memnun olmuş. Şunu unutmayalım, 1956'da Risaleler yeni harflerle Ankara'da basılıyor, tamamı İstanbul'da ciltleniyordu.

Bir gün İbrahim Paşayla Adana'ya beraber gittik uçakla. İncirlik Hava Üssüne iniş yaptık. Orada kule vazifelisi bizim arkadaşlardandı. Ben önceden biz geliyoruz diye bildirmişim. Uçuş iznini o veriyordu. Tabi orası Amerikalıların kontrolunda olduğundan biz inince ortalık birbirine girdi, karıştı ortalık. İşaret fişekleri falan atmaya başladılar. Ben hemen Risale kolisini o arkadaşına verdim. Ve biraz görüşmeden sonra uçuşa geçtik.

Hemen arkamızdan Ankara'ya Genelkurmay'a bildirmişler. Paşa sert çıktı "Uçağımız arıza gösterdi havada kalacak değildik ya" deyip cevap verdi.

SUNGUR'LA BAYRAM'A BİR ŞAKA YAPTIM

1958 senesinde Isparta'ya bir ziyaretimde ikinci vakti olduğundan Üstad kimseyi kabul etmez diye namazımı kıldım, camide kaldım. Mustafa Sungur'la Bayram Yüksel'i yollamış Üstad. "Gidin camide misafirimiz var, alın gelin" demiş. Ben bunlara bir şaka yaptım, camide saklandım. Geldiler bakındılar, ben saklandığımdan bulamadılar, çıktılar gittiler. Sabaha kadar Kur'an, Risale-i Nur okudum camide.

Sabah namazında Sungur'la Bayram yine geldiler, tam önümde namaza durmaya hazırlandılar, hocanın arkasında. Ben hemen ikisinin arasına girip namaza durdum, tebessüm ettiler. Tam selam verdik ki, bir taftan Sungur, diğer taraftan Bayram dizlerime yapıştırdılar tokadı. "Sen ne yaptın Akif abi, sabaha kadar bizi uyutmadın" dediler. Üstad tebessümle "gördünüz mü Akif size nasıl yaptı?" dedi.

ÜSTAD'LA RAHAT KONUŞURDUM

Bir gün namazı kıldık. Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur vardı. Üstad elimden böyle tuttu "keçeli... ". Zübeyir, Sungur bana "Sen Üstad'la nasıl konuşuyorsun yahu?" derledi. Onlar benim gibi Üstad'la rahat konuşamazlardı.

Üstad Asâ-yı Mûsa'dan bir ders okudu bana. İstanbul şivesinin en güzel Türkçesiyle ders yapıyordu Üstad. Ben içimden hayret ettim "Allah Allah! Bu Asya memleketleri bu Risale-i Nur Türkçesini bekliyor..." dedim.

Bir gün de Bursa'ya gitmişim, oradan Üstad'a bir havlu almışım. Üstad'a götürsem versem almaz. Ne yaptım ben; gömleğin altına sardım, üç sefer gittiğim halde Üstad'a vermeyi unuttum havluyu. Sonra Üstad "Keçeli o emaneti çıkarsana" dedi. Bana o günkü parayla 25 kuruş verdi.

RİSALE-İ NUR'U OKUMADA ÜÇ SAFHA

Üstad derdi ki: "Bilir misin keçeli, ben her gün ama her gün Risale-i Nur okuyorum. Risale-i Nur'a sizden fazla benim ihtiyacım var. Risale-i Nur'da öyle hikmetler var ki, ona vakıf olan imanını kurtarır. Allah-u âlem bir gün Risale-i Nur kâinata hükmedecek" derdi.

Bir gün de: "Bak keçeli Sure-i Feth'i çok sıkça okuyasın, hiç okuyamasan bir ayetini oku" dedi. "Risale-i Nur okurken gazete gibi okumayın. On sayfa okuyunca sana vesvese verilir, 'yoruldun, işin var' diye, bırakma devam et. Ondan sonra ikinci bir şeytan ihtarı gelir, gene devam et. Üçüncü durumda sabret, biraz daha devam et, orda sana bir mükâfat, bir hâl verilir, onu muhafaza et" dedi.

SAİD ÖZDEMİR VE SALİH ÖZCAN SEYYİT'TİR

Sene 1958 olabilir. Bir gün Isparta'ya Üstad'a gittiğimde Said Özdemir'le Salih Özcan varmış yanında. Beni görünce "Nerde kaldın keçeli seni bekliyordum" dedi. Öyle kucağını açtı ki, böyle şefkatle. Sağında Salih Özcan, solunda Said Özdemir... "Bak keçeli sen şahid ol bunlar Seyyit'tir, bunlar Seyyid oldukları arını bilmiyor, seni de bunların içerisine kattım" dedi.

ÜSTAD'IN BANA SELAM VASİYETİ VAR...

Şunu hey yerde anlatıyorum, Üstad bana bir vazife verdi, sana da söyleyeyim: 1958 senesinde ben yine resmi elbise ile gittim Üstad'a. "Sen hep böyle olasın, hep böyle gelesin" dedi bana. Ondan sonra Üstadımız dedi ki: "Sen hayatta bulunduğun müddetçe, bulunduğun topluluklarda, senin lüzum gördüğün yerlerde, benim selamımı herkese söyleyeceksin, bunu vasiyet ediyorum sana."

Ben de şimdi, Risale-i Nur'u bir defa okumuş, Risale-i Nur'dan bir satır okumuş, Risale-i Nur'ları dinlemiş olanlara, hepinize, Üstadın bizzat selamını söylüyorum, duyuruyorum sizlere...

SON ZİYARETİMDE ÜSTAD ÜÇ VASIYETİNİ SORDU BANA

1960'da Ocak ayının başı, Ankara'da görevliyim... Üstad'ın Ankara'ya geleceğini ben duymuştum. Önce Osman Yüksel Serdengeçti'ye uğradım, geldim Beyrut Palas'a, her taraf insan kaynıyor. Girdim içeri, kolayca çıktım Üstad'a...

Üstad: "Sana bazı vasiyetlerim olmuştu onları unuttun mu?" dedi. "Unutmadım Üstad'ım birisi selam, birisi evlerde Risale-i Nur dersi yapılması, diğeri Sure-i Fetih" dedim. "Ev sahipleri hiç olmazsa günde bir sayfa veya birkaç satır okusa onda ahiretine çok fayda var. Birimiz dünyada, birimiz Ahiret'te de olsak da, hep birbirimizin duası içerisindeyiz, bunu böyle bilirsiniz" dedi.

Bu vedalaşmadan sonra Üstad, kendi sadık hanesine, Urfa'ya gitti. Orada vefat etti...

Şimdi bir makine olsa da, Üstad'ın o güzel hallerini, benim aklımdaki, gözümdeki, kalbimdeki bütün hasletleri resmetse, alsa keşke...